

ק"פ 26265/07 - נימר חוריה נגד אורן אהרון

בית משפט השלום ברמלה

ק"פ 18-07-26265 חוריה נ' אהרון

בפני כבוד השופט, סגן נשיאו מנכחים מזרחי
קובלתה: נימר חוריה
באישור ב"כ עוה"ד חן רואימי
נגד
נאשם: אורן אהרון
באישור ב"כ עוה"ד סימון דונכי

ההחלטה

זהה ההחלטה בטענה מקדמית לפי סעיף 149(4) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

בחודש יולי 2018, הגישה הקובלות נגד הנאשם קובלנה פלילתית לפי סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982.

טען כי ביום 6.2.18 וביום 8.2.18 נשלחו למכשיר הטלפון של הקובלת מסרונים ממספר הטלפון של הנאשם, ואלו לשונם:

"גברת חוריה שלום רב יש לי ביד צ'יק חוזר שלך ע"ס 21,000 ש"ח אני מודיע לך שביטול צ'יק זו עבירה פלילתית. אני יודע באיזה בית ספר את עובדת ובמידה והצ'יק לא ישולם אני יפנה **לגורמים בבית הספר ויעשה עיקולים כחוק**".

"במידה ואת לא משלםת תציג אני אני פונה **למנהל בית"ס** ודאג דייב ומבקש **לעקל לך** תמשכורת חבל על עוגמת הנפש תודה".

טען כי הנאשם שלח לקובלת את המסרונים במטרה להפחידה ו/או להקניתה.

לפיכך טוענת הקובלות כי הנאשם עבר את העבירה הבאה: איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

נוכח המתואר בעובדות הקובלנה יוזם בית-המשפט את קבלת עדות הצדדים ביחס לטענה המקדמית, לפיה העובדות
עמוד 1

הנטענות בקובלנה אינה מהוות עבירה.

הצדדים מסרו את עמדתם:

לעמדת הקובלת, אשר הפנתה אל ההודעות "אכן נאמר בהודעות עיקולי חוק", ואולם הדרך לעשות כן אינה באמצעות פניה לגורם בית הספר אלא לגורם החוק כגון הוצאה לפועל וכדומה...".

לעמדת הנΚובל, המיל שנשלח מכיל תוכן שלפיו יוטלו עיקולים כדין, גם אם הלि�כי העיקול יובילו לכך המעסיק, בית הספר, יידע על תוכנו של העיקול.

אני מקבל את הטענה המקדמית, מן הnymוקים הבאים:

סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977, קובע כדלקמן:

"המאים על אדם בכל דרך שהוא בפגיעה **שלא כדי** בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכונה להפחיד את האדם או להקניתו, דין - מאסר 3 שנים".

על מנת לקבוע אם תוכנם של ביטוי או אמירה עולמים כדי או לא כדי, נדרש בית המשפט לבחון, אם יש בדברים כדי להטילaimה בליבו של אדם רגיל מן היישוב, בנסיבות של האדם שנגדו הופה האיום ואם תוכן האמירה מתייחס לפעולה שאינה כדי.

בחינת התוכן, אינו מתבצע בחיל הריק, אלא על רקע הנسبות הקונקרטיות לאירוע, שבגרון, על בית-המשפט לתת דעתו, בין היתר, לאופן בו נאמרו הדברים, ולאופן בו נקלטה האמירה או הביטוי, והמסר שהיה גלום בהם (ראו: ע"פ 3779/94 **חמדאני נגד מדינת ישראל** (1998); רע"פ 2038/04 **лем נגד מדינת ישראל** (2006)).

השופט י' קדמי כתב בספרו "על הדין בפליליים" (חלק רביעי, תשנ"ה-1995), מהדורה מעודכנת (תשס"ו-2006):

"לא די באמירה סתומה, אלא יש צורך בדברים ברורים שאינם משתמשים לשתי פנים". (ע"פ 624/81, וינטרואב נגד מדינת ישראל, פ"ד לו(4) 384).

וכן: "היאום צריך להיות "רציני וממשי" להבדיל מאיום "סרק" חסר משמעות".

כאמור, לא כל אמירה יכולה לגבש את יסודות העבירה, שכן היא חייבת להיות אמירה שנאמרה שלא כדין.

בעניין רכיב זה אפנה לקביעת בית-המשפט העליון ברע"פ 8736/15 **פלונית נגד מדינת ישראל**, תק-על 2018(1),
מספר: 2490

"על רקע דברים אלה שבה וועלה השאלה איזו משמעות יש לרכיב "שלא כדין" בעבירות האiomים. כשלעצמו, אני סבורה כי הפרשנות הרואה היא זו שمبוססת על הגישה המשולבת שתוארה לעיל (השו: פלר, בעמ' 412-419). לאמיתו של דבר אני סבורה כי אין בגישה זו חידוש של ממש. כפי שצווין כבר בסיקורת הפסיכיקה בנושא, למיטב הבנתי, להחלת הגישה המשולבת בעבירות האiomים יש תימוכין בפסיכיקה קודמת של בית משפט זה בעניין ליכטמן. להשקפתו, הגישה המשולבת הולמת את עקרונות היסוד של הדיון הפלילי. הדגישה כי התביעה צבעע על איסור בnormה נפרדת להתנגדות הנדונה לצורך הוכחת הרכיב "שלא כדין" טוביל לדעתו להחלה בהירה יותר של הדיון באופן שמתיחס עם עקרון החוקיות, שהוא יסוד היסודות של תחום משפט זה (ראו: סעיף 1 לחוק העונשין). בכלל, הדיון הפלילי מדבר בלשון איסורים ולא בלשון היתרים. המקרים שביהם ניתן "צדוק" או "היתר" בדיון הם על-פי רוב חריגים לכלל שקובע איסור כלשהו. במאמר מוסגר יציין כי אני נוטה לסביר שהגישה המשולבת מתאימה גם למקרים אחרים שביהם מתעוררת שאלת משמעותו של הרכיב "שלא כדין" בעבירות פליליות, אולם סוגיה זו אינה בפניי ועל כן איןני נדרשת אליה"

במקרה, אדם האומר לאדם אחר שמי השיק שבידו לא יכבד הוא **ידאג להטלת עיקולים "צדוק"** אינו אומר דברஇום **שלא כדין**, אלא מתרה באדם الآخر שייפעל כלפיו במסגרת החוק - במסגרת הדיון.

הליך הטלת עיקולים, במסגרת ההוצאה לפועל, עשוי להוביל להטלת עיקול אצל צד שלישי, ובמקרה זה, בית-הספר המUSIC של הקובלנה ומשלם שכחה.

اذכור בית-הספר אין בו, כשלעצמם להוות איום היוצא מן הביטוי "שלא כדין", הוא נאמר בהקשר של הטלת העיקול ואין לדקק עם אמרתו של הנאשם, אשר לא התנסח כעורך-דין המסביר בדיקן את המצב המשפטי לאשרו.

לפיכך, בהנחה שעובדות הקובלנה נכונות, אין להרשיע את הנאשם בעבירות האiomים שיוחסה לו.

בשוליו הדברים אך לא בשולי חשבותם, אייחד מספר מילימ על מוסד הקובלנה הפלילית והכוונה לבטלו.

ביום 10.2.16 הונחה על שולחן הכנסתת "הצעת חוק סדר הדיון הפלילי" (תיקון מס' 74) (ביטול קובלנה), התשע"ז-2016". ההצעה אושרה בקריאה ראשונה וכעת נמצאת בהכנה לקריאה שנייה-שלישית בוועדה.

בהצעת החוק הוצע לתקן את חוק סדר הדיון הפלילי ולבטל את מוסד הקובלנה הפלילית אשר מעניק לאזרוח את האפשרות להאשים אדם בעבירות מסוימות מבלי לערב את רשיונות האכיפה.

בהצעה נכתב, כי הוועדה המיעצת לעניין חוק הסדר הדין הפלילי בראשות כב' השופט אליו מצא, קבעה כי הקובלנה מהוות חריג לתפיסת היסוד בדין הישראלי שלפיה אכיפת הדין הפלילי היא בסמכות ובאחריות המדינה. תפיסה זו, נועדה להבטיח אחידות באכיפת הדין, מניעת התנצלויות וניהול מksamע ומיומן של ההליך הפלילי.

עוד נכתב בהצעה כי לצורך מתן המלצהה, נעזרה הוועדה במחקר שדה ממנו עלה כי הרוב המכרייע של הקובלנות מוגש בשל עבירות לשון הרע, האיום, תקיפה וקניין רוחני. באשר לעבירות האiomים נמצא כי מרבית הקובלנות נמצאו בלתי מוצדקות.

כמו כן, צוין בהצעה כי נשיאת בית המשפט העליון, כבוד השופט (כתוארה אז) מרום נאור, הביעה תמיכה בקידום הצעת החוק באומרה: "לאחרונה הוגשה הצעת חוק ל לבטל את מוסד הקובלנה הפלילית {...} דברי ההסבר להצעת החוק מבאים הيطב את הרקע להצעה. על יסוד ניסיוני - ובעיקר ניסיוני השיפוטי כשופטת שלום - אני רואה בברכה את הצעת החוק האמורה" (ראוי: רע"פ 2054/2012 נמרי נ' בנימני, פסקה 12 לפסק דינה של המשנה לנשיאה נאור, פורסם בبنבו 20.2.13).

יתירה מכך, עוסקים אנו בקובלנה הדינה בעבירות איומים. וביחס לכך יפה הדיון של בית-המשפט המחויז, כפי שמצוין ביטוי בהחלטת בית-המשפט העליון ביחס לכתב-אישור הדין בעבירות איומים - קל וחומר כאשר דין בקובלנה:

רעפ 18/6478 מדינת ישראל נגד אורן קמари, תק-על 2019(1), 3302:

"המשיב הציג תשתיית סטטיסטית ממנו ניתן ללמוד על מדיניות ענישה "שיתית ועקבית" של רשות התביעה בעבירות איומים, כשהן מבוצעות ללא עבירות נלוית, שלפיה מרבית תיקי החקירה נסגרים בעילה של חוסר עניין לציבור, ורק במקרים מסוימים של המקרים הוגש כתבי אישום, בפרט במקרה של נאשמים נעדרי עבר פלילי. על בסיס ניתוח הנתונים הוסיף בית המשפט כי יש להניח כי אחזק התקיים בהם הוגש כתבי אישום, מבל' שהו נסיבות מחמירות מבחינת נסיבות המקרה או מיהות העושה, נמכרים בהרבה, אם בכלל". לנוכח מדיניות זו; אי-התקיימות של נסיבות מחמירות ביצוע העבירה, עברו הפלילי הנקי של המשיב; והיעדרן של הנחיות ספציפיות להעמדה לדין בעבירת האiomים אשר יכולות היו להסביר את ההחלטה להעמידו לדין על אף שנסיבות ביצוע העבירה, נסיבות העושה ועמדתו של המתalon שקיבל את התנצלותו של המשיב, תמכו לאורה בסגירת התקיק בשל היעדר עניין לציבור, נקבע כי "בעניינו נעשתה אכיפה ברנית, מפלגה ושרירותית". משכך, הוחלט לבטל את כתב האישום שהוגש נגד המשיב".

על כן, אני מורה על ביטול כתב-הקובלנה.

התיק סגור.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחויז

ניתנה היום, ל' חשוון תש"פ, 28 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.